

LA CAMPANA DE GRACIA.

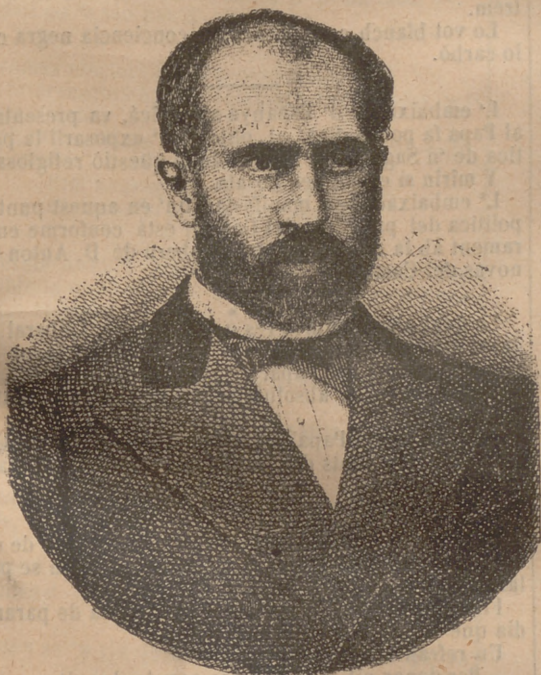
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

SALMERON A BARCELONA.

Diuenje arriba á nostra capital l' eminent republicà D. Nicolau Salmeron. La CAMPANA DE GRACIA que repica sempre en honor de tots los republicans ilustres, sense distinció de matissos, dona la ben vinguda més cordial al ex-president de la República espanyola, desitjant que trobi á Barcelona la bona acullida que 's mereix qui, com ell, es per son talent una de las glorias de la democracia.

DESDE MADRIT

I trobat la vila del Os al mateix puesto, en mitj de una campinya pobre, árida y pelada que ompla l' cor de tristesa y de melancolia. Sembla un cranch arrapat sobre la nació y xuclantseli la vida, de tal manera que las comarcas més próximas son las que 'n surten més extenuadas. Aquí l' única industria que prospera, es la industria política. De aixó, ne pot negarse: 'n saben la prima 'ls madrilenyos. Ura paraula de tal ó qual personatge, una mirada sola,

un gesto qualsevol, s' interpretan y 's comentan de mil maneres: las impressions politicas corren de boca en boca: los pronóstichs sobre lo que ha de venir, (perque aquí sempre s' están esperant cosas novas) forman l' assumpto de totas las conversas, y l' problema queda plantejat eternament de la següent manera:
—¿Qui 's menjará la poma?

Per are es en Sagasta; però 'l pobre home no las té totas, y mira esparverat á dreta y esquerra, com si ve-jés mil mans estiradas per pèndreli.
Y en efecte está voltat de perills.
A la dreta, D. Anton, que ha rebut d' ell un número d' actas bastant regular, y que 'l dia que pugui, li pagarà aquest favor ab nna gitánada.
Una mica més enllá, una colla de generals anyoradissos de aquella época en que las xarrascas feyan la llei á Espanya.
Al fondo la carlinada y la neada, preparant trabuchs y detentes, pèl dia que soni 'l bram de guerra, desperant los ecos de las montanyas y las fondaladas.
A l' esquerra 'ls ex-demócratas, merc-naris que se li van unir per ajudarlo, y que avuy treuben foch pèls caixals, al veure que se 'n han anat á fons la major part de las sèvas candidaturas.
Y més enllá 'ls demócratas verdaders, partidaris acérrims y constans de la forma republicana, que creuhen, y ab molta rahó, que las circunstancias treballan per facilitarlos la realisació completa de sas aspiracions.

La gent mateixa de 'n Sagasta, li dona á aquest cada disgust que canta 'l credo.
Com que avuy qui fa las eleccions no es lo pais, sinó 'l govern, y no hi ha puesto per tothom, los que s' han quedat en terra, renegan de la falta de companyerisme dels ministres y remugan ab ira, amenantlo ab crearli dificultats y perturbacions de tota mena.
Naturalment, ells diuhen y diuhen bè:—Lo que no 's cou per nosaltres que 's cremi.

Y 'ls mateixos que han sortit elegits, los mateixos que anirán á seure als banchs del Congrés, no 's cregan que sigan mansos anyells, disposats á seguir al rabadá que vulga guiarlos. Avants de tenir l' acta amagavan las unglas; pero avuy que ja la tenen á la butxaca las treuhen y amenassan.

La primera qüestió que ha de presentarse es la elecció de president del Congrés.
Aquí serán las primeras barallas.
Molt avants de las eleccions, D. Práxedes, qu' es de aquells que pensan que 'l promet no fa pobre, va oferirli á n' en Martos, sense restriccions, y en Martos va acceptarla.
Veritat que llavors no se sabia encare quins fruits donaria la sinceritat electoral, aquesta sinceritat tant estupenda que acaba de demostrarse en las passadas eleccions, arrancant de las urnas una gran majoria sagastina.
Y aquesta majoria, més papista que 'l Papa, més sagastina que 'l mateix Sagasta, surtare ab que en Martos no li agrada per president y 's disposa á votar per aquest càrrech al marqués de la Vega de Armijo.
¿Qué farà D. Práxedes?
¿S' indisposará ab en Martos? ¡Ah! Llavors que 's prepari, que Don Cristino té molt malas bromas!
¿S' oposará á l' elecció del marqués? En aquest cas la majoria farà sentirli 'l seu disgust.
Ja ho veuhen: al primer pas, lo primer disgust.
¡Si al menos pogués fer una cosa! Nombrarlos á tots dos! Pero cá, ni aquest recurs li queda. O l' un ó l' altre, y siga 'l que siga, en Sagasta resulta sempre víctima de la seva imprevisió que l' ha dut á crear una situació que no pot sostenirse de cap de las maneras.

Per supuesto, alló de las reformas liberals tant esperadas, alló de aquella ley de garantias que va quedar convinguda al ferse 'l casament de 'n Sagasta ab en Martos, son cosas de las que ja ni menos se 'n parla. Pretendre que la llibertat pot desarrrollarse dintre de

EN BISMARCK.

Antiguament aquest gos jugava ab una carbassa; ara juga ab tot lo món y casi bè se l' empassa.

la monarquia es tant temerari com pretendre criar un peix fora del aygua.

No hi haurà, donchs, res enterament de reformes democràtiques: res de drets de reunió y associació; res de ampliació del sufragi.

Una senyora molt delicada que viu aquí en una casa molt gran, va quedar-se com veyent visions, quan algú va dir-li, que a despit de la sinceritat electoral, havian sortit elegits més de trenta diputats republicans de tots los mat-sos.

¡Trenta diputats republicans!... ¡Quin escàndol! Donchs serà veritat allò que diuen alguns de que a Espanya hi ha una robusta opinió republicana?

Oh, y un d'ells nada menos qu' en Pi y Margall, elegit per 30 000 vots acumulats

¡Es possible! Trenta mil personas que pagan contribució; trenta mil personas que tenen alguna cosa per perdre, y donan lo vot ¿a qui? ¡Al jefe dels federals!

¡Oh! He sentit a contar que desde llavors aquella senyora no dorm ni menja. Si sent bronzir un mosquit, se li figura un republicà que se li ha ficat a l'arcoba... fins té por que li caygan republicans a la sopa.

Are bé; ab aquestas idees, ab aquestas preocupacions, aneuli a parlar de sufragi universal ó de universalisació del sufragi... Aneuli a dir qu' es necessari que tots los espanyols tingan vot y contribueixin per un igual a la lecció dels cossos legislatius... Aneuli a demanar reformas...

¡Cá, cá, barret! Las válvulas ben carregadas, lo vapor de l' opinió ben comprimit, y si la caldera estalla... Ja ho sentirem a dir.

Madrid, 14 abril—1886.

P. K.

ARMONÍAS CARLISTAS.

«EL SIGLO FUTURO» A D. CARLOS.

LUSTRE calavera: Déixis per un moment d' húngaras y tonterias, y dignis prestar-me una mica d' atenció.

Voste, divertintse y fent conquestas per aquestos mons de Déu, no es possible que 's formi un concepte cabal de la situació qu' está atravesant lo parlit que té la honra... diguémne honra, de tenirlo a vostè per símbol

En Melgar, lo seu secretari, l' enganya y treballa no més en profit seu: tots los Melgares son aixís; a Andalusia n' hi ha un altre que fa 'l mateix.

Pero aquí estich jo per dir-li la veritat.

Y la veritat es aquesta: ó 'm dona a mí la direcció del carlisme ó tot aixó se 'n va a can Pistras sense remisió.

En Navarro Villoslada es aixó que ara s' acostuma a dir, un memo. Armat ab la confiança que vostè li ha donat y parapetat darrera de las columnas de La Fé, s' ha inflat d' orgull y de vanitat: ara no més falta que jo li inflí 'ls nassos perque estigui inflat de tot arréu.

Verdaderament, Senyor, aquest home no sab lo que 's pesca: passa las nits escrivint cartas y 'ls dias llegintlas. ¿Y sab a qui las dirigeix aquestas cartas? Als periódichs fiels, als més esforsats paladins de la nostra causa, clavantlos xascos, donantlos llissons y desacreditantlos de mala manera.

A mí no me n' escriu may cap, perque ell ja sab per hont me las passaria las sévas cartas; pero ab tot, no puch mirar ab indiferencia la pasmosa xifadura d' aquest desventurat y la inconcebible conducta que observa ab los pochos periódichs adictes que per casualitat nos quedan.

Si, Senyor: quan més ardor demostra un diari en favor de vostè, més anatemas arreplega del senyor Villoslada. No vol que 'l defensém ab valentia, no vol que posém en evidencia l' amor que tenim a la santa causa, no vol... en fi, no vol res; l' únich que vol es la paga que vostè li envia cada mes, perque suposo que li déu passar alguna coseta.

Aixó com ja veu, no es ser polítich ni molt menos. Aixó es tocar lo violón y donar importancia als bisbes y hasta als mateixos liberals, que 's fregan las mans de gust al veure 'ls despropòsits de 'n Villoslada.

Per lo tant ja sab lo que li toca: la situació está ben clara y definida. Posat lo carlisme en mans mévas, anirém allí hont nos dongui la gana: en mans de 'n Navarro Villoslada no podém anar sinó al Hospici ó al manicomi.

Amárrim, pues, aquest home com un Cristo, entréguime'l a mí y déixim fer.

Ja sab lo profundíssim afecte que li professa Necedal.

«LA FÉ» A D. CARLOS.

Gran príncep: Li escrich a corre-cuyta perque la cosa es molt urgent. Quan tot just comensava a restablir l' ordre en las filas carlistas, desmoralizadas per aquest poca pena de 'n Necedal, lo Sigle Futuro se m' ha tirat a sobre.

No es que jo temi las sévas mossegadas, sobre tot

ara que 'n Pasteur diu que cura la rabia dels gossos; pero lo mal exemple cundeix aviat, y la mèva tasca resultarà completament irrealizable si lo que jo faig ab lo cap m' ho desfá 'n Necedal ab la quá. Aixó de quá es una figura retórica; encara que 'n Necedal mereix portarne, per ara no crech que n' hi hagi sortit.

La boca d' aquest home no té fré. Los carlistas tenim molt mala llengua, pero tant, tant, no senyor.

No respecta res: quan jo escrich una carta—ara 'm dedico molt a las cartas—ell me contesta encara que no la dirigeixi a n' ell; quan un bisbe li fa alguna observació, 'n Necedal se li planta al davant y l' excomunica; quan los diaris liberals m' apedregan, ell cull pedras per donarlas a aquestos diaris.

En fi, no més li diré que una cosa: sè de bona tinta que las cartas que vostè li escriu, las dona a las criaturas de casa seva perque 'n fassin banderetas.

Se 'n riu de tothom; hasta de vostè. S' ha inventat una lletania especial que diu qu' es lo seu credo: ¡ja veu que confondre 'l credo ab la lletania, es tot lo que 's pot dir, tractantse d' un home que se las pèga de teólech!

¿Sab en qué consisteix aquesta lletania? Aquí la tèn: horrorisis:

«Ni transaccions, ni unions, ni confabulacions, ni conciliacions, ni abjuracions, ni concessions.»

Si l' entench que 'm pelin.

Ab aquesta arenga, repetida déu vegadas cada dia, ha fet rebrotar la insubordinació que jo tenia ja mitj sentuda, ha sembrat la confusió en lo camp carlista y a horas d' ara ningú 'm respecta, ningú; ni 'l porter de casa que avants sempre 'm saludava.

Suposo que aixó bastará pera donarli una idea del estat en que 'ns trobém: lo dilema es, pues, aquest: O jo, ó ell.

Amordássim aquest home y tot anirà bé. En la creencia de que las tèn netas, besa sas mans Navarro Villoslada.

DON CARLOS A «LA FÉ» Y AL «SIGLO FUTURO.»

Estimats súbdits: Hi rebut las vostras cartas y las hem llegidas jo y quatre ó cinch tarambanas més.

Hem rigut molt, sobre tot ab la tèva, Villoslada; alló de las mans netas es ben trobat: sempre serás un plaga.

Aquí comensa a fer bastanta calor: jo casi tot lo dia vaig en camisa pel pis y ellas també. Acostumo a llevar-me tart, jugo al dómino, passeio en barca, vaig al teatro, en fi, 'm dono vida de rey.

Pèl demés, trobo molt justas las vostras pretensions. Tots dos sou bons xicots, tots dos la sabeu llarga y per lo tant, crech que lo millor es darvos la rahó a tots dos.

Junt ab aquestas ratllas, rebreu un manat de cordas y un bossal. Tú, Ramonet, ab las cordas amarra a n' en Villoslada, y tú, Villoslada encasta 'l bossal a la cara de 'n Ramonet.

No m' agrada tenir preferencias: a cada hu 'l que siga seu.

Procuréu estar bons y de tant en tant escribume cartas com las d' ara, que 'm fan molta gracia.

Vostre rey, Carlos.

—Per la copia:

FANTÁSTICH.

Lo resultat de las últimas elecciones, lo gran número de republicans que van a las Corts y la circunstancia de que per primera vegada, després de la Restauració, estarán representadas en lo Parlament totas las fraccions republicanas, imponen a la democracia espanyola un gran deber que cumplir.

Ja que no ha sigut possible que totas las fraccions acceptessin l' idea de la coalició, es necessari establir entre totas ellas sens escepció la més absoluta inteligencia electoral; pero una inteligencia de carácter permanent, una inteligencia de totas las horas, de tots los instants, a fi de preparar lo terreno y lograr que a cada nova elecció que se celebri siga més gran, més inmens lo triunfo dels que aspiran al triunfo de la República.

Las llistas, en molts punts están per rectificar. Unímonos, dochs, tots nosaltres, ab lo únich objecte de que 's fassa la deguda rectificació de las llistas.

Si hi ha quatre fraccions y totas acceptan per un igual la necessitat de enviar al Parlament lo major contingent possible de diputats, es necessari que las quatre concertin los seus traballs, que bé podém dir que hi veuen més vuit ulls que dos.

Aixó, ademés, produhirá dos resultats igualment beneficiosos:

En primer terme, treballant junts apendré a co-

nèixe 'ns y a tractarnos. Aixís un' altre dia estarém preparats naturalment per empendre campanyas més trascendentals.

En segon lloch acabarem ab la lepra de las complacencias ab lo poder que avuy infiltran l' escepticisme en las personas, que ara davant de certs espectacles poch edificants se tancan a dintre de casa per no sentir parlar de política.

S' ha de acabar la rassa de arcaldes y regidores, que fent gala de opinions republicanas, treballan en totas las elecciones pèls candidats ministerials, tant si goberna en Sagasta, com si mana en Cánovas.

S' han de acabar aquells convenis vergonyosos, mediant los quals se compra una vara de arcalde, a cambi de apoyar incondicionalment als candidats que 'l govern designa.

La inteligencia electoral permanent produhirá 'l respecte a la idea y sentará las bases de una sana disciplina: en molts districtes que avuy no 's presenta candidat republicà, podrà llyuystarse ab esperansas d' éxit: allá ahont no puga sostenirse, 'ls republicans que tingan vot, lo donarán per acumulació, y aixís desapareixerá 'l mal exemple que avuy se dona encare, a favor del barullo que reyna en lo camp republicà, de ser correligionaris nostres gent que tals se titulan, los primers auxiliars de las candidaturas monárquicas.

En un discurs que va pronunciar en Cánovas ab l' únich y exclusiu objecte de treure de test a n' en Romero, va dir qu' ell sempre havia aspirat a establir la monarquia de D. Alfonso XII.

No obstant, un periódich li recorda una cosa: y es qu' en las constituyents de 1869, ell, tant alfonsi com es, va votar en blanch.

¡Qué s' hi ha de fer!

Los grans homes se 'n solen anar d' extrém a extrém.

Lo vot blanch com la nèu; la conciencia negra com lo carbó.

L' embaixador d' Espanya al Vaticà, va presentarse al Papa fa pochos dias, al objecte d' exposarli la política de 'n Sagasta a propòs t de la qüestió religiosa.

Y mirin si estém ben posats.

L' embaixador va manifestar qu' en aquest punt la política del president del Consell está conforme enterament ab la que va seguir lo govern de D. Anton Cánovas del Castillo.

Lo qual ó no significa res ó vol dir que 'l liberal Sagasta manté las declaraciones de 'n Pidal a favor del poder temporal del Papa.

Y que renuncia absolutament a restaurar lo matrimoni civil.

Proposo que 'l Papa, en just agrahiment, aumenti ab un de nou los sants del Catendari:—Sant Tupé, patró de D. Práxedes.

En Romero Robledo está indignat: no hi véu de cap ull, y diu que farà y que dirá, y que al últim se parlará d' ell.

Fins a la República assegura que no ha de parar lo dia que 's posi a corre.

Un refran nou: —Per donar pit, no hi ha res com lo des-pit.

En lo Circul Republicà Possibilista de la Rambla de las Flors, situat en lo segón pis de Casa Virreyna, va tenir lloch lo dissapte de la senmana passada una vetllada lliteraria artistico-musical que fou brillant. Los espayosos salons principals s' ompliren per complet de elegants senyoras y senyoretas, ocupant la restant numerosa y escullida concurrencia las salas contiguas y pasillos.

L' oportú discurs de inauguració de dita vetllada, los importants treballs lliteraris que 's llegiren, las escullidas pessas que 's cantaren y executaren baix la direcció del acreditat mestre Sr. Gotós, tot absolutament fou rebut ab entusiastas aplausos.

Lo programa no podia ser més selecte y ben combinat, resultant la vetllada una festa que deixarà per molt temps grata memoria als que hi concorregueren Doném la enhorabona als organitzadors de dita vetllada

El Estandarte de Madrid, demana que 's convoquin unas altres Corts immediatament.

¿Saben per qué? Perque en las elecciones no han triunfat prou candidats canovistas.

El Estandarte fa igual que 'ls xicotets; en veyent que en un joch surten perdent, ploran y diuen:—¡No vall!

Ha sigut tanta l' afició ab que en certas localitats han fet l' escrutini de las elecciones, que en varios puestos hi ha hagut ferits y morts. A Espanya tot va capgirat.

D' un' urna electoral se 'n fa un' urna funerària.

En Lopez Dominguez y en Romero Robledo s' han abraçat definitivament.
Fassime 'l favor de di
d' aquets dos qui enganya á qui.

Diumenje va obrirse al púbich lo *Restaurant Martin*, que ha sigut objecte d' una gran transformació. Totas las dependencias han sigut milloradas, inaugurantse ademés una secció que se 'n diu *Café glacier*, abont s' hi serveixen gelats y gran varietat de articles desconeguts fins ara á Barcelona.

Lo *Restaurant Martin*, ab l' última reforma, s' ha posat á l' altura dels millors d' Espanya y del estranjer.

Aquest dia van tornar á sentirse tiros pèls vols de Despeñaperros.

Y ab tal tal motiu lo govern estava tot alarmat.
¡Com si la vida de la situació dependis de lo que passa á Despeñaperros.

Si per cas ne dirém *Despeñagobiernos*.
Encara, que tot seria 'l mateix.

Costi lo que costi, en Martos vol ser president.
Vaja, es precis contentarlo.
¡No hi ha per aquí cap Monte-pio que tingui la presidencia vacant?

Lo govern francès tracta d' augmentar los drets sobre l' arrós

Y un periódich de Madrid diu que aquesta mida seria molt fatal pera Espanya.
Está clá; ¡com que aquí d' arrós n' hi ha tant!
A Madrid no 's viu pas d' altra cosa.

Per bromas electorals, á Puente deume.
Cinch interventors han proclamat un candidat y l' han donat l' acta.

Y cinch interventors més n' han proclamat un altre, donantli també l' acta corresponent.
Els haurán dit, si no m' enganyo:
—Por mucho pan nunca mal año.

En l' últim discurs pronunciat per en Romero Robledo en lo cassino de la esquerra, ha dit parlant de las eleccions.

«Nosaltres no havém sigut vensuts: havém sigut despullats.»
Vamos, per xó no pot pas queixarse: ara ray que ja comensa á fer una mica de calor.

D' altra part, no han fet ab ell més que lo qu' ell va fer ab Espanya.

Després ha tornat á dir alló de que en los colegis electorals, en lloch d' electors hi ha trobat escombrayres.

Tractantse d' ell, encara 'm sembla poch.
¡Máquinas d' escombrar tenia de trobarhi!

La *Union* se 'n riu de 'n Sagasta, recordant qu' es inginyer.

Pues los inginyers devegadas prestan grans serveys en los ponts.
Com per exemple, en lo d' Alcolea.

Un periódich carlista torna á parlar del casament de la princesa d' Asturias y l' hereu de D. Carlos.

Pero 'n parla reprobantlo.
Conformes de tota conformitat.
Es la única vegada qu' anem d' acort ab un carlista.

LO DIPUTAT NOVELL.

Eadavant, ja hem fet la cosa: es vritat que m' ha costat, pero d' un modo ó d' un altre jo hi pogut ser diputat.

¡Diputat! ¡Reyna Santissima!
Ves qui m' havia de di que ab lo temps, jo, un pobre diable, ¡m' havia de veure així!

Es vritat que jo aquest somni ja 'l tenia molts anys há; ¡pero pensá en realisarlo!... ¡Y qué havia de pensá!

Si un m' hagués dit:—Vindrà un dia en que serás elegit.— hauria fet tal rialla que 'l deixava estabornit.

¡Jo, jo que sè 'ls punts que calso y veig de qué soch capás!... ¡Bah! Hi ha cosas que á un lo deixan casi bé ab un pam de nas.

Pero en fi, 'l destino mana y ell á mí m' ha favorit... Per lo tant lo que ara importa es anar cap á Madrid.

Lo bonich es quan me cridan, y 'm preguntan cóm ho he fet per catequisá 'l districte y treure 'ls cent vots que hi tret.

Si no fós que aquestas cosas un hom las ha de callar, molts cops hasta 'm vénen ganas d' explicarho tot bèn clar.

Pero es aixó: ves qui conta l' argument de la elecció, si ni 'l sè, ni 'l puch compendre ni donarne cap rahó.

M' han elegit en un poble que bèn mirat no sè ahont es, m' han portat un' acta á casa y... prou: ja no sè res més.

Moltas comissions de tipos dels quals no 'n coneix ni un, moltas peticions extranyas, moltas cartetas... y punt.

Si aixó durés massa dias casi 'm veuria aburrir; pero com d' un día al altre tinch d' anármen á Madrid...

¡A Madrid! Ja 'm sembla serhi, passejant per 'quells carrès, mirantme las madrilenyas y fletxantne d' alló més.

¡Y cóm lo lluhiré 'l meu garbo quan sortiré tot mudat!... La gent ja deurá di al véurem: —Allí passa un diputat.—

Veuré 'ls jardins del Retiro, me 'n aniré á doná 'l vol per la *Fuente Castellana* y per la *Puerta del Sol*.

Quan hi haji toros, als toros; si hi ha caballs, als caballs; totas las nits, al teatro; si 'l teatro 'm cansa, als balls.

No tindrè de preocuparme per indagá en lloch lo preu... ¡crech que un pare de patria va d' arrós per tot arréu!

¡Quina ganga! ¡quina ganga haver sortit elegit!
Ja 'm podrán veni al darrera quan jo sigui allí á Madrid...

L' únich que á mí 'm dona engúnia y que m' amolesta més, es pensar que devegadas també hauré d' aná al Congrés.

¡Está clar! Vés; pert la tarde sentat allí com un sant, y apa, escolta quatre arengas que á mí no 'm vénen ni 'm van.

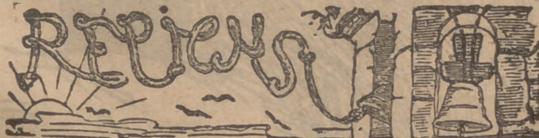
Aplau deix quan toqui ferho, ajuda á armá interrupcions, y en cridant á votar, vota: ¡quin fárrech d' obligacions!...

Sobre tot votar: ja 'm sembla que jo no sabré qué di, y molts cops estaré en dupte si haig de doná 'l no ó bé 'l sí.

Pero ¡bah! no m' hi encaparro, aixó ja ho veuré després, y en tot cas tinch lo refugi de fé 'l que fan los demès.

Ara arreglem la maleta y cap al tren desseguit... ¡Soch diputat!... ¡qui ho diria!
Apa... ¡a Madrid!... ¡a Madrid!

G. GUMÀ.

En Lopez Dominguez, per boca del seu periódich ja ha tornat á treure alló de democracia, llibertat y patria.
Fins poch avants de celebrarse las eleccions la *muñetilla* del general era la següent: monarquia, patria y llibertat.
Are la monarquia se li evapora.
Per fer venir la memoria, las quas de pansa.
Pero per ferla perdre, res com las castanyas.

Ha dimittit lo general Salamanca 'l càrrech de Director general de Administració militar.
¡Qué 's proposa 'l general ab aquesta dimissió?
¡Tirarse endarrera per fer lo salt més gros?
Ja ho anirém veyent.

Lo general Salamanca es l' organisador de las factorias militars abont l' exercit troba 'ls comestibles baratos, gracias á que 's compran en gros ab diners del Estat y sense pagar contribució.

Sobre aquest general vaig sentir á Madrid una frasse terrible en boca de un militar.

—Lo general Salamanca, deya, va tirar per guerrero en temps de la guerra civil, y manant columnas, no va fer res de bó; després va tirar per orador, y á pesar de que cada dia espetava un discurs, no va dir may res que tingüés sustancia. Fins que al últim ha trobat la manera de lluhirse establint las factorias mi-

litars. Decididament lo general Salamanca ha esgurrat la carrera; en lloch de ferse militar s' havia de fer tendè de comestibles.

Contra tota la sinceritat del govern, ha sigut elegit lo republicá Sr. Pearegal.

—Anem mal, molt mal, molt mal, (diu Sagasta esparverat) porque 'l carro del Estat se 'us ne va pèl *pedregal*.

Passan de 30 000 los vots que ha obtingut en Pí y Margall per acumulació.

Los ministerials creyan que no arribaria á tenirne tres dotzenas.

¡Infelissos!
La veritat es que aquest pi 'ls ha donat la gran piuya del sigle.

Gran xivarri á Inglaterra. Gladstone, 'l primer ministre, ha presentat á la Càmara una serie de projectes que cambian completament la situació allectiva y esclavisada de la pobra Irlanda.

Y lo més notable es que 'l Parlament no 'ls aprobará, segons sembla.

Aixó de que 'l govern sigui més liberal y avansat que 'l país, no passa més que á Inglaterra.

De tots modos, resulti lo que resulti, un aplauso á mister Gladstone.

L' actual jeje dels carlistas, Sr. Navarro Villoslada, ha excomunicat al periódich *La Verdad*.

No ho estranyo: may la veritat ha fet gracia als absolutistas.

En Gayarre ha obtingut una gran ovació á París. Ja ho veuhem; á transa ja comensan á aplaudir als espanyols.

Aviat, aviat nos aplaudiran de debó: estém ensejant una... cansó, que als francesos per forsa tè d' agrardarlos.

¡Lavors ne rebrém d' *aplaudiments*, com diuhem los de la *Renaiwensa*.

En Moret ha fet un altre discurs. Se coneix que s' acosta 'l mes de las flors.
Per xó en Moret bada la boca.
Tot fa primavera...

Cel brillant, ayre fresquet, aucellas enamoradas, perfums, floretas pintadas... y discursos de 'n Moret.

Per aquí 's fa corre que 'n Baró ha escrit una carta als seus amichs, en la qual, entre otras cosas diu lo següent:

«Tota vegada que vostés diuhem que la mèva derrota es una victoria, no destruhim l' efecte deixantnos arrastrar per la passió. Tinguin calma, que ja arribará l' hora de las reparacions... Quan se presentin los tractats de comers, los eloqüents diputats que 'l partit liberal de Barcelona ha enviat al Congrés, ja defensarán los drets de Catalunya...»

¡Han sentit tirar?
Ab franquesa: ja sabia jo que D. Teodoro tenia trassa per tot; pero no 'm creya que fins sapigués posar banderillas.

¡Y tant bèn posadas!
¿No es veritat, senyors Rosell, Fabra y Marcet?

LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Do-mi-na.*
2. ANAGRAMA.—*Sot-Tos.*
3. ACENTÍGRAFO.—*Sopá-Sopa.*
4. TERS DE SILABAS.— RO SE TA
SE RE NO
TA NO CA
5. GEROGLÍFICH.—*Per punts los sastres.*

EL VOLAPÜCK
LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

Novissima gramática, por J. COSTE, intérprete traductor jurado, profesor de varios idiomas, un cuaderno en 4.º 4 reales.

Curso suplementario de varios ejercicios, temas con su clave y un *Vocabulario Volapük* español y viceversa, (más de 5,000 voces), por J. Coste, 1 tomo en 8.º 8 reales. Véndese en la Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20 y demás principales librerías.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO PORVENIR D' ESPANYA

ESpanya: — ¡Quin porvenir, com hi ha mon!
negre, negre com lo fum...
La Campana: — Pero bè ¿y aquella llum
que apunta per l' horisont?